

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ନିଜେ ଶୁଣିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ । ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥା ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଅ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମା ଭାଇମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି ସେବାର ନିମିତ୍ତ ଅଟ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଓ ଶାନ୍ତି ବୋଲି କାହିଁକି କୁହାଯାଇଥାଏ ? ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ଦେବା-ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଦେଉଛି । ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ହିଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି । ଆତ୍ମା ବିନା ତ ଶରୀର କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଏହିଭଳି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସେମାନେ ତ କହି ଦେଉଛନ୍ତି, ଅହମ୍ ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା । ତୁମକୁ ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି । ବାବା ତ ତୁମକୁ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିବେ ନା । ଆତ୍ମିକ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ଜ୍ଞାନ ପରେ ପୁଣି ଭକ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତି, ପଛରେ ଜ୍ଞାନ । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତି । ପୁଣି ପୁନଃ ଦିନ କେବେ ଆସିବ ? ଯେବେ ଭକ୍ତି ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି କଥା ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ପାଠ ପଢୁଛ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାରମ୍ଭ ମିଳିବ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାର ପ୍ରାରମ୍ଭ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମିଳିବ । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପୁଣି ଆମେ ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ବିଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବୁ । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନା ଜ୍ଞାନ ନା ଭକ୍ତି କୁହାଯିବ । ତାକୁ ବିଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ଜ୍ଞାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଏହିସବୁ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି— କେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ? ଭବିଷ୍ୟତ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଘରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁଠାର ବାସୀୟା ଅଟନ୍ତି ସେଠାକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବେ ନା । ଏହି ନୁଆ ନୁଆ କଥା ତୁମେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ ଆଉ କେହି ଏକଥା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆବଶ୍ୟକ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଆତ୍ମିକ ପିତା ଅଛନ୍ତି । ସେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି— ତାହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏବେ ତୁମକୁ କେବଳ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାଠାରୁ ଶୁଣିବାର ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଶୁଣି କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମା ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିଛି ନା କିଛି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ସେ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଆଗରୁ ଅଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଜ୍ଞାନତା ଯୋଗୁଁ ରାବଣର କବଳକୁ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି ! କିପରି ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମଦ ପିଇବା ଦ୍ୱାରା କ’ଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ? ମଦ ଅପବିତ୍ରତାକୁ ଆହୁରି ବଢେଇ ଦେଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପର୍କ ନେବାକୁ ହେବ । କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ନେଇ ଆସିଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଦୈବୀଗୁଣର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । କୃଷ୍ଣ କେତେ ମିଠା ସେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଦୁନିଆକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାଜଧାନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତିନାୟତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜବଂଶ ବିଷ୍ଣୁ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜା ସ୍ଥାପନା

କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ବହୁତ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେଉଛି । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେ ଅନ୍ୟର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ, ନିଜ ସମାନ କରାଇବା ପାଇଁ ଦୌଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଜଣ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଛି ! କାହାକୁ କାହାକୁ ତୁରନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ତୀର ଲାଗିଥାଏ । ଭୀଷ୍ମ-ପିତାମହ ଆଦି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ନା— ଆମକୁ କୁମାରୀମାନେ ଜ୍ଞାନ ବାଣ ମାରିଲେ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର କୁମାର କୁମାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବାରୁ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଏହା ପବିତ୍ର ସମ୍ପର୍କ ଅଟେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ପୋଷ୍ୟ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ତ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ଶିବବାବା ଆସ । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଅଭିନୟ କରିବେ ନା । ଶିବବାବା ଯଦି ଅଭିନୟ ନ କରିବେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ କେଉଁ କାମକୁ ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତୁମମାନଙ୍କ ସହ ମହତ୍ଵ ଏଥିପାଇଁ ରହିଛି ଯେହେତୁ ସେ ସାରା ଦୁନିଆର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି । ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଗଲା ପରେ ଆଉ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର ହିଁ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ଗଡ଼ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ଵର ପିତା କହୁଥିବାରୁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିପାରୁ ନାହିଁ । କଥାକୁ ମାତ୍ର ରହିଯାଉଛି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପବିତ୍ର କରିଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି । ସେ ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁ ନାହିଁ । ଗାୟନ କରାଯାଏ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିନା ଅର୍ଥରେ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଯାହା କିଛି କହୁଛ ତାହା ସବୁ ଅର୍ଥ ସହିତ । ଜାଣିଛ ଭକ୍ତି ରୂପି ରାତ୍ରି ଅଲଗା ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ରୂପି ଦିନ ଅଲଗା ଅଟେ । ଦିନର ମଧ୍ୟ ସମୟ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ସମୟ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏହା ବେହଦର କଥା । ତୁମକୁ ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଅଧାକାଳ ଦିନ ଏବଂ ଅଧାକାଳ ରାତି ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦିନକୁ ରାତି କରିବାକୁ ଆସୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଧାକାଳ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ସେଥିରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ରହିଛି ପୁଣି ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବାରୁ ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆ ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ ଅଟେ । ସୁଖ ଅର୍ଥ ରାମ, ଦୁଃଖ ଅର୍ଥ ରାବଣ । ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ରାମରାଜ୍ୟ ଆସିବ, ପୁଣି ଅଧାକାଳ ପରେ ରାବଣ ରାମରାଜ୍ୟ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଜର ରାଜ୍ୟ କରିଥାଏ । ତୁମେ ଏବେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଅକ୍ଷର ପରେ ଅକ୍ଷର ତୁମେ ଅର୍ଥ ସହିତ କହୁଛ । ଏହା ହେଲା ତୁମର ଈଶ୍ଵରୀୟ ଭାଷା । ଏକଥା କେହି ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ଈଶ୍ଵର କିପରି କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ଈଶ୍ଵର ପିତାଙ୍କର ଭାଷା କାହିଁକି ନା ଈଶ୍ଵର ପିତା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଗାନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନଳେଜଫୁଲ୍ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ତ ଦେବେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ କିପରି ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ସହିତ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ନେବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛୁ । ସ୍ଵଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଆମର ପାପ କଟିଯାଉଛି । ଏହା ତୁମର ଯାଦର ଅହିଂସକ ଚକ୍ର ଅଟେ । ସଂସାରରେ ମୁଣ୍ଡ କାଟିବା ପାଇଁ ହିଂସକ ଚକ୍ର ଅଟେ । ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ କାଟିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ସ୍ଵଦର୍ଶନ ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ରାଜା ପାଉଛ । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ତାହା ହେଲା ଦୁଃଖର ଚକ୍ର । ତୁମକୁ ବାବା ଏହି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସ୍ଵଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କେତେ କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ସେସବୁ ଭୁଲିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କେବଳ ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପର୍କ ନେବା । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି ବର୍ଷା ନେବାକୁ ହେବ । କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ବେହଦର ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମ୍ପର୍କ ନେବା ପାଇଁ ହିଁ ଯାଦ କରୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ମନମନା ଭବ, ମଧାଜା ଭବ । ବାବା ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ସ୍ମରଣ

କରି ପିଲାମାନଙ୍କର ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମାଲିକ ଥିଲୁ ପୁଣି ନିଷ୍ଠୟ ହେବୁ । ପୁଣି ତୁମେ ହିଁ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଛ । ସଂପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲ, ଏବେ ତମୋପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ହିଁ ଆସିଥିଲୁ । ଆମେ ଅଲରାଉଣ୍ଡ ଚକ୍ର ଲଗାଇଛୁ । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲୁ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ, ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ... ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିଛୁ । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ଦେବୀଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ତଳକୁ ଖସିଛୁ । ତୁମେ ଏବେ ସବୁ କଥା ଜାଣୁଛ । ବାମମାର୍ଗରେ ଯିବାରୁ କେତେ ଛି ଛି ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଇଛି । ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଛି-ଛି ବିକାରୀ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ପୂର୍ବରୁ ଘଡ଼ିରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଚିତ୍ର କରୁଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ କେତେ ଗୁଲ୍ - ଗୁଲ୍ ଫୁଲ ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ କେତେ ଛି ଛି ହେଉଛୁ । ଏମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ଥିବାରୁ ଦୈବଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ । ଏବେ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି ନଚେତ୍ ରୂପରେ ତ କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । କୌଣସି ଲାଞ୍ଜ ଅଥବା ଶୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତି । ଏହା କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ବାକି ତ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । କେବଳ ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ ସ୍ଥାନରୁ ରୂପରେ ଅଛି । ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରିବାପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛ । ଯୁଦ୍ଧ କରି କରି ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଏହାର ଚିହ୍ନ ସ୍ୱରୂପ ତାର ଓ ଧନୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଭାରତବାସୀ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁଳର ଅଟନ୍ତି ନଚେତ୍ କେଉଁ କୁଳର ଗଣାଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ନିଜ କୁଳ ବିଷୟରେ ଜଣା ନଥିବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାସ୍ତବରେ ତୁମର କୁଳ ହିଁ ଗୋଟିଏ ଅଟେ । ଭାରତରେ ସମସ୍ତେ ଦେବତା କୁଳର ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ବେହଦର ବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତର ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ଡିଟି ଡିନାୟତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ପୁଣି ସେଥିରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ଶାଖା ବାହାରିବ । ବାବା ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ୪ଟି ଧର୍ମ । ମୂଳଦୁଆ ହିଁ ହେଉଛି ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ଦେବତାଙ୍କର ଶାଖାକୁ ଚାଲିଯିବ । ଭାରତର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସଂଖ୍ୟା ସୀମିତ ଅର୍ଥାତ୍ ୩୩ କୋଟି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମର ସଂଖ୍ୟା ସୀମାବଦ୍ଧ ନଥାଏ । ପୁଣି ସେଥିରୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ତ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଛି । ଭାରତର ଅସଲ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଦୈବୀ ଧର୍ମ, ଯାହାର ସ୍ଥାପନାକାରୀ ମଧ୍ୟ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ନୂଆ ନୂଆ ପତ୍ର ବାହାରୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ଇଶ୍ୱରୀୟ ବୃକ୍ଷ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବୃକ୍ଷର ବାଜରୂପ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ମୂଳଦୁଆ ପୁଣି ସେଥିରୁ ଶାଖା ବାହାରୁଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସବୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏହା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ, ସଂସାରରେ ହେଉଛି ହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶୀ ବୈରାଗ୍ୟ । କେବଳ ଘର ଦ୍ୱାରରୁ ବୈରାଗ୍ୟ କରିଥାଆନ୍ତି । ତୁମର ତ ସମଗ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ଭକ୍ତି ପରେ ଅଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବୈରାଗ୍ୟ । ପୁଣି ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ଭାୟା ଶାନ୍ତିଧାମ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଭସ୍ମ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଏବେ ମନ ଲଗାଇବା ଅନୁଚିତ୍ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ସବୁ ରୁକ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ଅଧାକଳ ପାଇଁ ସୁଖ ଜମା କରୁଛ । ଯାହାର ନାମ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ । ପ୍ରଥମେ ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖ ହେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ନୂଆ ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆତ୍ମା ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଦୁଃଖ ମିଳେ ନାହିଁ । ଖେଳ ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମେ ସୁଖ, ପରେ ଦୁଃଖ । ନୂଆ ନୂଆ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ସଂପ୍ରାପ୍ତ । ଯେପରି ତୁମର ସୁଖର ପରିମାଣ ଅଧିକ ଅଟେ । ସେହିପରି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖର ପରିମାଣ ଅଧିକ ଅଟେ । ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବୁଝି ନିଆଯାଏ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ

ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛି । ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମ ଆତ୍ମା ଶେଷକୁ ଓ ସେହି ଶେଷ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବ୍ରହ୍ମା ପରେ ପୁଣି କିଏ ? ମମ୍ମା । ତାଙ୍କର ପାର୍ଟି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସେ ବହୁତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ବହୁତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଓ ପଢ଼ାନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ପଢ଼ାଇଥିବା ଆତ୍ମା ଏପରି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସେଠାରେ ଏପରି ରହିଛନ୍ତି ଯିଏକି ପଢ଼ାଉଥିବା ନିମିତ୍ତ ଶିକ୍ଷିକାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଜଣେ-ଜଣେ ଏହିଭଳି ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଚଳଣିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ ନା । କାହାକୁ କାହାକୁ ତ ମାୟା ଏପରି ନାକରୁ ଧରିନେଉଛି ଯେ ଏକଦମ୍ ଖଲାସ କରିଦେଉଛି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଅନେକଙ୍କର କଥା ଶୁଣିବ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ, ଇଏ ତ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଥିଲେ, ପୁଣି ଇଏ କିପରି ଚାଲିଗଲେ । ଆମକୁ କହୁଥିଲେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ନିଜେ ଛି ଛି ପଡ଼ିତ ହୋଇଗଲେ । ବୁଝିବ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନା । ବହୁତ ଛି-ଛି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବଡ଼ ବଡ଼ ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଜୋରରେ ହରାଇବ । ଯେପରି ତୁମେ ମାୟାକୁ ହରାଇ ବିଜୟୀ ହେଉଛ, ମାୟା ମଧ୍ୟ ଏପରି କରିବ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭଲ ପାଞ୍ଜିକ୍ଲାସ୍, ରମଣୀକ ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅହୋ ମାୟା, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟବତ୍ ଶୁଣନ୍ତି, କଥାନ୍ତି, ପୁଣି ଭାଗନ୍ତି ... ଗିରନ୍ତି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା କେତେ ଜବରଦସ୍ତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମି ଅଟେ ନା । ମାୟା ସହିତ ତୁମର କେତେ ବଡ଼ ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ପତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଏହିଠାରେ ହିଁ ସବୁ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚାକ୍ଷୁଷ କରି ଅଧ୍ୟାକ୍ଷ ପାଇଁ ସୁଖ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସହିତ ଏବେ ଆଉ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖାଯାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ମାୟା ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, ତା'ଠାରୁ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ାରେ ଦୃତଗତିରେ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଥିବା ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ମୁତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପ୍ରେମର ଆଞ୍ଜୁଳି ଦେଉଥିବା ମହାଦାନୀ ହୁଅ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ମୁତ୍ ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ଖୁସିବାସିଆ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା ଦରକାର, କେତେବେଳେ ମୁତ୍ ଅଫ୍, କେତେବେଳେ ବହୁତ ଖୁସିର ମୁତ୍... ଏଭଳି ନୁହେଁ । ସବୁବେଳେ ମହାଦାନୀ ହେବାର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମୁତ୍ କେତେବେଳେ ବି ବଦଳି ନଥାଏ । ଦେବତା ହେବାବାଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଲାବାଲା । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେହି କିଛି ବି ଦେଉ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମହାଦାନୀ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ଆଞ୍ଜୁଳି, ଶାନ୍ତିର ଆଞ୍ଜୁଳି, ପ୍ରେମର ଆଞ୍ଜୁଳି ଦିଅ । ଶାରୀରିକ ସେବା କରିବା ସହିତ ମନ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ସେବା କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ ତେବେ ତବଲ ପୁଣ୍ୟ ଜମା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ଅଟେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ନିଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟବହାର କର ନାହିଁ । ବାଁ ଏବଂ ବଡ଼ାଅ ।